

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 362/2025
20.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Остојић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из ..., одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници одржаној дана 20.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2879/17 од 22.01.2020. године, стварно је надлежан Апелациони суд у Београду.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2879/17 од 22.01.2020. године, ставом првом изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 23.10.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да га тужени узнемирава у коришћењу својинских права на кат.парцели ... КО ..., на тај начин што одводи атмосферску воду са своје кат.парцеле .../... КО ... и кровних равни свога објекта изграђеној на истој парцели, преко олучних цеви, бетонираног дворишта и отворене шахте, кроз отвор промера $\varnothing$ 10 cm, у потпорном зиду, у објект тужиоца, тј. у просторију означену као већа АБ - бетонска „шахта“, односно потпорни зид и зид приземног објекта тужиоца у парцели тужиоца кат.парц. бр. ... КО ... и да се наложи туженом да uklони АБ – отворену бетонску „шахту“ дужине 220 cm, дубине 30 cm и ширине 40 cm, која се налази на средини међе између парцела тужиоца бр. ... и туженог бр. .../... КО ... и да затвори са своје стране отвор промера $\varnothing$ 10 cm, који се налази на потпорном зиду на крај АБ – „шахте“ и спаја се са већом АБ-бетонском „шахтом“, као и да атмосферску воду са кат.парцеле бр. .../... КО ... и кровних равни објекта туженог у Улици ... број ... одведе у градску канализацију према Улици ..., као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкове парничног поступка исплати износ од 87.000,00 динара.

Против наведене првостепене пресуде, тужилац је изјавио благовремену жалбу која је достављена Апелационом суду у Београду на одлучивање.

Апелациони суд у Београду се решењем Гж 3929/20 од 16.07.2020. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2879/17 од 22.01.2020. године и предмет је уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду је дописом Гж 12721/20 од 26.06.2025. године изазвао сукоб надлежности, јер се сматра да се не ради о спору мале вредности, без обзира на вредност предмета спора која је означена у тужби, будући да је тужбени захтев тужиоца усмерен на заштиту права својине на непокретности у смислу одредбе члана 42. Закона о основама својинскоправних односа.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.10/23) и члана 22. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд налази да је за одлучивање о изјављеној жалби надлежан Апелациони суд у Београду.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова, и то на решења донета у грађанскоправном спору, на пресуду у спору мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења, на решења донета у ванпарничном поступку. Чланом 26. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

По становишту Врховног суда, предмет овог спора је заштита права својине на непокретности од узнемиравања, захтевана тужбом заснованом на одредби члана 42. Закона о основама својинско-правних односа. Спор у којем се тражи заштита својине на непокретности, покренутом неком од тужби предвиђених члановима 37, 41. и 42. Закона о основама својинско-правних односа, је спор о непокретности. Због тога, без обзира на одређену вредност предмета спора која је нижа од динарске противвредности од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то није спор мале вредности. Одредбом члана 469. ЗПП изричито је прописано да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима.

Из тог разлога за суђење у другом степену у овом спору стварно је надлежан Апелациони суд у Београду, у смислу члана 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**